

Sygn. akt: I C 2146/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 stycznia 2014 roku

Sąd Rejonowy w Białymstoku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Głos
Protokolant:	sekr. sądowy Marata Pacuk

po rozpoznaniu w dniu 10 stycznia 2014 roku w Białymstoku na rozprawie

sprawy z powództwa **G. P.**

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w S.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w S. na rzecz powoda G. P. kwotę 2000 zł (dwa tysiące złotych) z ustawowymi odsetkami w stosunku rocznym w wysokości 13% od dnia 16 maja 2013 roku do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 600 zł (sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów sądowych i kwotę 617 zł (sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

III. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – kasy Sądu Rejonowego w Białymstoku kwotę 55 zł (pięćdziesiąt pięć złotych) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sędzia Małgorzata Głos

Sygn. akt I C 2146/13

UZASADNIENIE

Powód G. P. wniósł pozew przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w S., w którym domagał się zasądzenia od pozwanego na jego rzecz kwoty 2.000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 16 maja 2013 roku do dnia zapłaty tytułem dopłaty odszkodowania. Ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania pozwu wskazał, że w wyniku kolizji drogowej, do której doszło z winy ubezpieczonego u pozwanego uczestnika ruchu drogowego w dniu 11 marca 2013 roku uszkodzeniu uległ pojazd marki O. (...) o nr rej. (...). Ubezpieczyciel sprawy zdarzenia przyjął co do zasady odpowiedzialność za zaistniałą szkodę, wypłacając odszkodowanie w kwocie 1.738,02 złotych brutto. W ocenie powoda wysokość odszkodowania jest zaniżona z uwagi na bezzasadne zaniżone stawki rbg prac blacharskich i lakierniczych, zastosowanie urealnienia na części zamienne na poziomie 60% oraz ceny części zamiennych.

Pozwany (...) Spółka Akcyjna w S. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska nie kwestionując okoliczności zdarzenia, ani winy sprawcy w jego spowodowaniu, zaprzeczył wysokości szkody jako nieudowodnionej. Wskazał, że ustalona przez niego wartość odszkodowania została wyliczona w oparciu o rzetelne wyliczenia przy przyjęciu średnich cen rynkowych. Wyplacona kwota odszkodowania jest adekwatna do wysokości szkody oraz kosztów przywrócenia pojazdu do stanu sprzed wypadku.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 11 marca 2013 roku w B., na parkingu przedsiębiorstwa (...)położonego przy ul. (...)kierująca pojazdem marki O.o nr rej. (...)nie zachowała należytej ostrożności, na skutek czego doprowadziła do zderzenia z pojazdem marki F. (...)o nr rej. (...), stanowiącym własność G. P..

Na skutek kolizji doszło do uszkodzenia pojazdu marki F. (...) o nr rej. (...). Zakres uszkodzeń wynika z protokołu szkody i nie był sporny. Do wymiany kwalifikują się uszkodzenia: zderzaka przedniego, wspornika mocowania zderzaka jednorazowego użytku, wzmocnienia zderzaka, reflektora lewego kpl. z lampą kierunkowskazu, reflektora p. mgłowego lewego kpl., podłużnicy przedniej lewej część przednia, końcówki podłużnicy p. lewej, elementów drobnych jednorazowego użytku.

Sprawca zdarzenia posiadała aktualne na datę zdarzenia ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) Spółce Akcyjnej w S., potwierdzone polisą nr (...) (akta szkody).

W dniu 12 marca 2013 roku poszkodowany zgłosił ubezpieczycielowi sprawcy zdarzenia fakt zaistnienia szkody (akta szkody).

Decyzją z dnia 4 kwietnia 2013 roku ubezpieczyciel przyznał poszkodowanemu odszkodowanie w wysokości 1.738,02 złotych brutto (k. 10).

Pismem z dnia 8 maja 2013 roku poszkodowany wezwał ubezpieczyciela do dopłaty odszkodowania w kwocie 4.000 złotych, wskazując, że wyplacone odszkodowanie jest zaniżone z uwagi na zaniżenie stawek rbg, zastosowanie cen części zamiennych oraz niezasadne ich urealnienie (k. 13-14).

Ubezpieczyciel nie zmienił stanowiska w zakresie wysokości należnego odszkodowania.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z dyspozycją art. 436 § 2 k.c. w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody, ich samoistni posiadacze mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych, a więc na zasadzie winy (art. 415 k.c.). W niniejszej sprawie nie było sporu co do tego, że winę za zaistnienie zdarzenia ponosi klient pozwanego. Zgodnie zaś z dyspozycją art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Zgodnie z treścią art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której zostaje zawarta umowa ubezpieczenia. Z § 4 tego przepisu i art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych wynika, że uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może

dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Świadczenie ubezpieczyciela co do zasady odpowiada wysokości doznanej przez poszkodowanego szkody w granicach jego odpowiedzialności cywilnej. Zgodnie zaś z art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Natomiast w myśl § 2 powołanego przepisu jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili. Z zasady wyrażonej w art. 363 § 1 k.c., a ponadto z podstawowej normy art. 361 § 2 k.c. wynika, że w wypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy uszkodzonej. Do wydatków tych należy zaliczyć także koszt nowych części i innych materiałów, których użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonego pojazdu. Przywrócenie bowiem rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Natomiast o przywróceniu pojazdu do stanu poprzedniego można mówić jedynie wówczas, gdy stan pojazdu po naprawie, pod każdym względem (stan techniczny, zdolność użytkowa, części składowe, trwałość, wygląd estetyczny itp.) odpowiada stanowi tegoż pojazdu sprzed wypadku. Jeżeli do osiągnięcia tego celu konieczne jest użycie nowych elementów i materiałów, to poniesione na to wydatki wchodzi w skład kosztu naprawienia szkody przez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego. W konsekwencji powyższe wydatki w ostatecznym wyniku obciążają osobę odpowiedzialną za szkodę (zob. orzeczenia SN: z dnia 20 października 1972 r., II CR 425/72, OSNC 1973/6/11, z dnia 5 listopada 1980 r., IIICRN 223/80, OSNC 1981/10/186 oraz wyrok s.apel. w Łodzi z dnia 10 listopada 1992 r., I ACr 410/92, OSA 1993/8/57).

Koszty niezbędne do wykonania naprawy to takie, które zostały poniesione w wyniku przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu jego używalności technicznej istniejącej przed wypadkiem przy zastosowaniu technologicznej metody odpowiadającej rodzajowi uszkodzeń pojazdu. Z kolei koszty ekonomiczne i celowe to koszty ustalone według cen części i innych materiałów koniecznych do wykonania naprawy i stawek RBG obowiązujących na rynku lokalnym. Jeżeli do osiągnięcia tego celu konieczne jest użycie nowych elementów w miejsce uszkodzonych, to poniesione z tego tytułu wydatki wchodzi w skład kosztów naprawienia szkody, jeżeli ich użycie byłoby niezbędne do usunięcia szkody (OSNCP 1971, nr 5, poz. 93).

W okolicznościach sprawy koniecznym było w ocenie Sądu przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego S. S..

W oparciu o system A. biegły sądowy (k. 38-48) oszacował koszt naprawy pojazdu na kwotę 5.532,53 złotych brutto (4.497,99 złotych netto), przy czym biegły wskazał, iż wyliczona kwota nie jest równoważna wysokości odszkodowania. Wysokość odszkodowania w związku z korektą ceny materiałów (dokładnie zderzaka) stanowi kwotę 5.150,34 złotych brutto (4.223,85 złotych netto). Czas naprawy (tzw. czas technologiczny naprawy) wynosi 12,5 rbg. Wraz z czasem przygotowawczo-zakończeniowym (16h +3h+2h) wynosi łącznie 33,5 rbg. Dla 8-godzinnego czasu pracy jest on równy 4 dniom roboczym. Biegły wskazał, że brak jest podstaw do oceny, że wykonanie naprawy przy wykorzystaniu części zamiennych oryginalnych spowoduje wzrost wartości pojazdu. W ocenie opiniującego naprawa wykonana według technologii producenta przywróci jedynie stan pojazdu sprzed szkody. W ocenie biegłego brak jest także podstaw do korekty cen części zamiennych, innych niż poszycie zderzaka przedniego. W aktach szkody nie występują uwagi odnośnie nadmiernego, eksploatacyjnego zużycia części i podzespołów ani też wcześniejszych napraw w związku z uszkodzeniami. W ocenie biegłego koszt naprawy, po korekcie ceny zderzaka w związku z wcześniejszymi, przed analizowaną szkodą uszkodzeniami, jest równoważny wysokości należnego odszkodowania. Wyliczone odszkodowanie rekompensuje w pełni doznaną szkodę.

Zastrzeżenia do opinii biegłego wniósł pozwany (k. 60) wskazując, że z dokumentacji fotograficznej wynika, że reflektor przedni lewy nie był elementem oryginalnym, lecz tanim zamiennikiem D.. Biegły w opinii winien zatem uwzględnić koszt reflektora lewego w zamienniku D..

W opinii uzupełniającej (k. 66) biegły sądowy wskazał skorygowaną wartość odszkodowania z uwzględnieniem ceny reflektora produkcji D. w kwocie 140 złotych brutto (dane z profesjonalnej firmy handlowej (...)). Skorygowany koszt naprawy wynosi kwotę 4.787,98 złotych brutto (3.892,67 złotych netto).

Na rozprawie w dniu 10 stycznia 2014 roku biegły sądowy dodatkowo (k. 76-77) wskazał, że dokonał oględzin auta, które po wymianie posiadało oryginalny reflektor. W pojeździe nie był wymieniony zderzak, która posiadała wcześniejsze uszkodzenia, co uzasadniało pomniejszenie ceny zderzaka.

Żadna ze stron nie zgłosiła zastrzeżeń do tak uzupełnionej opinii.

W ocenie Sądu przedstawiona przez biegłego opinia jest rzetelna, pełna i jasna. Biegły posiada odpowiednie kwalifikacje oraz wieloletnie doświadczenie w zakresie objętym treścią opinii. Przedstawione przez biegłego wnioski i wyjaśnienia są logiczne, spójne i konsekwentne, a przede wszystkim miarodajne dla dokonania ustaleń potrzebnych do rozstrzygnięcia sporu, którego przedmiot został wskazany w pozwie. Biegły udzielił odpowiedzi na wszystkie zadane pytanie. Powyższe w ocenie Sądu przemawia za uznaniem opinii za zasługującą na uwzględnienie przy dokonywaniu rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie. Brak jest bowiem w sprawie materiału dowodowego podważającego wnioski biegłego.

W świetle treści opinii biegłego sądowego za zasadną należało przyjąć wartość kosztów naprawy pojazdu w kwocie 4.787,98 złotych brutto (3.892,67 złotych netto).

Wobec ustalenia przez biegłego kosztów naprawy pojazdu w powyższej wysokości, roszczenie o zapłatę kwoty 2.000 złotych było jak najbardziej uzasadnione, dlatego też na mocy art. 822 § 1 k.c. powództwo należało uwzględnić w całości.

O odsetkach orzeczono w oparciu o art. 817 § 1 k.c., zgodnie z którym ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Poszkodowany zgłosił zaistniałą szkodę w dniu 12 marca 2013 roku, zatem żądanie zasądzenia odsetek od dnia 16 maja 2013 roku należało uwzględnić w całości.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w oparciu o dyspozycję art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Pozwany przegrał spór w 100%, zatem to na nim ciąży obowiązek zwrotu powodowi wszystkich poniesionych kosztów, na które składały się koszty sądowe w kwocie 100 złotych tytułem opłaty od pozwu, oraz w kwocie 500 złotych tytułem wynagrodzenia biegłego za sporządzenie opinii. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 617 złotych ustalono zgodnie z § 6 pkt 3 w zw. z § 2 ust. 1 - 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 roku, poz. 490) wraz z opłatą skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych ustaloną na podstawie części IV załącznika do ustawy z dnia 16 listopada 2006 roku o opłacie skarbowej (Dz. U. 2012 roku, poz. 1282).

Na podstawie art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 roku, Nr 90, poz. 594 ze zm.) Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 55 złotych tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sędzia Małgorzata Głos